Încântă-mi privirea cu ceva care reflectă armonia naturii (II)

On Iulie 24, 2023

Un artist trăiește mai mult în opera lui, decât în propria lui viață.

Chiar acum mă aflu pe o insulă din Grecia, o bucățică de pământ luminată tot timpul de soare, care nu se scufundă decât dacă ochii mei o văd scufundându-se. Sigur, am făcut din ea obiectul unei vederi care nu-și înșeală ochii, la care se ajunge doar prin legile artei. Iar prima lege a artei este reușita, îngăduind vederii să ia în considerare distincția între caracterul perspectivei estetice și coerența interioară a creației.

Insula această unică, plăcută privirii încă de departe, înconjurată de marea albastră și limpede, are destul de multe dealuri și doar o plajă cu un nisip extrem de fin și alb, trecut prin degete ca mărgăritarele fine.

Vă întrebați probabil ce este coerența interioară a creației, în contextul unui peisaj artistic sau al unei reprezentări vizuale a insulei. Înseamnă că toate elementele care compun insula (nisipul, marea, scoicile, stâncile, dealurile, plantele și viețuitoarele, vederile, atmosfera) sunt armonios organizate și interconectate pentru a reda frumusețea, atmosfera și caracteristicile distinctive ale unui tablou care reflectă spiritul artistului, liber și îndrăgostit de munca sa.

Insula însăși are ca subiect principal acel *Athelisariis Cynosarios Thaeillis Ohinakest*, împlinirea spirituală a artei, locul unde se întâlnește arta cu credința. Uneori, aș vrea să îmi iau nemărginita libertate de a privi o imagine în absența unui proces artistic, să nu reprezint propriu-zis o cunoaștere, cât o presimțire difuză a unei perspective misterioase, înfățișată în mod sugestiv. Dar, până și asta este tot o creație a superbei mele minți.

Leadership: Arta ta poate să devină o expresie sacră și sublimă a sinelui tău intim, producând permanența unei imagini care se vrea eternă prin explorarea unei teme atemporale?

Spun asta fiindcă ochiul nu surprinde decât realitatea imediată, spre deosebire de fotografie care imortalizează totul în timp. Iar o insulă nu-și pune problema ce surprinde ochiul sau fotografia, nu se închipuie fiind o imagine revelatoare care explică multipla interpretabilitate a operei de artă și nu caută să redea, să facă să trăiască opera așa cum vrea artistul.

O insulă trezește interesul unei vederi artistice doar atunci când o privești de departe ca un punct într-o curgere istorică, un punct de referință pentru o largă panoramă, sau atunci când se scufundă, încetul cu încetul, cu acea disperare pustie și absurdă a celor care nu mai știu de ce au trăit, în ce au crezut. Iar artistul nu se închină la imaginea în sine, nu încearcă neapărat să-i redea permanența, ci o folosește ca pe un instrument de intrare într-o lume virtuală, ca pe un punct de plecare pentru a o transcende și a înțelege necesitatea peremptorie a unei legi importante: *"un subiect viu, sensibil și creativ, este un eveniment neașteptat ce generează un zbucium emoțional."*

Da. Fiecare om este o insulă, lucrurile sunt o insulă, iar artistul tot o insulă este, cu excepția faptului că el face să trăiască opera așa cum vrea el, privind-o într-o dublă direcție: spre experiența artistică și spre conținuturile spirituale. Pentru prima oară, insula aceasta, așa cum mi-o închipuisem, ca fiind locul de odihnă pentru un erou legendar și locul de inspirație al unui artist talentat, mi-a redat forța privirii de care are nevoie ochiul ca să vadă dincolo de limitele spațiului și timpului.

Leadership: Poți să creezi o conexiune profundă între artă și sufletul celor care îți experimentează creația, încât ei să se ridice la înălțimile experienței artistice pe care o trăiești tu?

Mica Sirenă încercând să găsească o stâncă de care să-și sprijine visele, o întrebă la un moment dat pe Bătrâna Regină a mării: oare aș putea vreodată să capăt un suflet nemuritor? Iar regina mării, în timp ce se răcorea în valuri, îi răspunse:

- Doar dacă un muritor te-ar iubi mai mult decât pe tatăl și pe mama sa, și dacă toate gândurile și dragostea sa ar fi îndreptate către tine, iar preotul v-ar uni mâinile, și el ți-ar jura credință veșnică. Abia atunci sufletul lui ar intra în trupul tău, iar tu ai obține o părticică din fericirea muritorilor. El ți-ar da un suflet, păstrându-și-l pe al său. Dar lucrul acesta nu se va întâmpla niciodată. Coada ta de pește, pe care noi o consideram atât de frumoasă, cei de pe uscat o vor găsi urâtă. Atâta pot ei să gândească și cred că, pentru a fi arătos, trebuie să ai două bețe tari, pe care ei le numesc picioare.

- Mica Sirenă oftă și se uita tristă la coada ei de pește.

- Hai mai bine să fim fericite, spuse bătrâna regină, și să zburdăm și să dansăm de-a lungul celor trei sute de ani de viață ! Avem timp îndeajuns să facem asta. După aceea, ne putem odihni.

În reflecția acestei povești se dezvăluie taina unei voci pe care mulți ar putea s-o considere surprinzătoare. Este vocea artistului care, căutând liniștea insulelor pentru a-și cultiva imaginația și pentru a-și aduce la viață creațiile, reușește să scoată ecouri peste valuri, valurile reprezentând publicul și impactul pe care lucrările sale îl au asupra celorlalți oameni.

Asemenea ecourilor care se aud peste valurile mării, se răspândește o voce cu putere emoțională profundă care, depășind granițele timpului și spațiului, îmbrățișează sufletul ascultător și îl poartă într-o călătorie magică prin adâncurile și înălțimile experienței artistice.

În fiecare etapă a procesului de creație, liderul servește drept compas pentru sufletul ascultătorului, ghidându-l și inspirându-l. El creează o conexiune profundă între artă și sufletul celui care îi experimentează creația, deschizând uși către noi perspective și trăiri inedite.

Mica Sirenă nu este doar o creație care se folosește de o povestire pentru a exprima altceva, ci este o voce care se susține și se completează cu fiecare notă, fiecare cuvânt și fiecare nuanță, alcătuind o armonie desăvârșită, precum toate elementele care contribuie la conturarea unui spațiu unic și inconfundabil.

Încântă-mi privirea ochilor cu ceva care reflectă armonia naturii și poate astfel te vei apropia de splendoarea unei viziuni care implică asocierea cu aproape orice formă de artă, mai ales cu arta de a plăsmui un subiect viu care niciodată nu îmbătrânește, rămânând mereu proaspăt și interesant, fiind o sursă nesecată de inspirație și creativitate.

Insula încă îmi face cu ochiul. Sau, poate este doar cineva de pe insulă care mă privește neîncetat cu uimirea pictorului care transformă banalul în extraordinar, pictând dincolo de aparențe. Dar oare mă vede cu adevărat, sau doar transpune sentimente pe pânză?

Source: https://neculaifantanaru.com/incanta-mi-privirea-ochilor-cu-ceva-care-reflecta-armonia-nat